

denne Betænkelse ikke har videre at sige, thi den Slags Hustru, som tænke saaledes, ville neppe erhverve Synderligt; i det Dieblit, de have den Slags Ufster, ville de ikke erhverve noget Videre, og den Raadighed, som Loven altsaa indrømmer dem, vil forsaavidt heller ingen Betydning have. — Der blev saa reist en Indvending mod min Bemærkning om, at Forslaget var en Retfærdighedshandling, og at det kun gik ud paa at give Hustruen det Samme, som man indrømmede den Umyndige, idet der blev henvist til, at Situationen ikke var den samme med den Umyndige som med Hustruen. Jeg vil ganske vist indrømme, at den Grund, der bevirker, at Hustruen ikke kan raade over sit Gods, er en anden end den, der gjælder for den Umyndiges Bedkommende. Men jeg maa dog fastholde, at paa det Punkt, hvor der er Spørgsmaal om netop at indrømme Raadighed til at disponere over det Erhvervede, skjønner jeg ikke, der er nogen som helst Grund til at stille Hustruen værre end den Umyndige, thi vi maa dog huske paa, at, fordi hun bliver Hustru, ophører hun ikke, som det blev sagt, at være Menneſte. Det er blevet bemærket i Familieretten som en flaaende Bemærkning ved Fremstillingen af Formueforholdene mellem Ugtefæller, at der dog var visse Ting, som vare undtagne fra Formuefællesskabet, fordi Hustruen vedbliver at være Person, at have sin Individualitet. Man kan da ikke, fordi hun er Hustru, negte hende den naturlige Ret, vi indrømme Andre, til at raade over, hvad hun erhverver ved sine egne personlige Kræfter. Jeg kan ikke Andet end fastholde den Sætning, at Hustruen er en Personlighed, og som saadan har hun Ret til at raade over, hvad hun erhverver ved sine personlige Kræfter. Hvis vi negte hende det, frygter jeg for, at man med Sandhed kan bebrejde os, at vi gjøre Hustruen Uret, og ved saaledes at fatte os imod en lille Reform, kunne vi udsætte os for, at der affødes Bitterhed og en Jølelse af krænket Ret i Samfundet, som kan gjøre megen Skade, medens derimod, naar vi imødekomme saadanne Billighedskrav, al saadan ond Sæd, som kan opstaa, netop vil fjerne den Jord, i hvilken den kan spire frem. — Endvidere blev der fremhævet nogle Betragtninger, som jeg ikke i noget større Omfang skal dvæle ved, med Hensyn til hvilke jeg blot skal fremhæve, at for mig staar det fremdeles, som om denne Lov ikke gjør nogen Undtagelse fra Formuefællesskabet. Det, som Hustruen saaledes erhverver, er fremdeles i Fællesboet, det viser sig derved, at, naar Boet deles, faar Manden og hans Arvinger deres Del deraf. Derimod er der Indskrænkning i Raadighedsforholdet, forsaavidt Manden ikke kan raade over denne Del af Fællesboet. Det er en Undtagelse, vi have gjort i saa Henseende, idet vi give Hustruen Ret til at raade over denne Bestanddel af Boet, og dette er ogsaa gjort anvendeligt med Hensyn til

Spørgsmaalet om, hvorvidt Manden kan behæfte det paagjældende Gods. Reglen i saa Henseende er udtalt i den sidste Sætning i § 1, hvori det hedder: „Saadant Gods hæfter ei for Gjæld, Manden har stiftet, medmindre Hustruen har samtykket i Gjældsstiftelsen“. Det vil sige, Manden kan hverken sælge eller paa anden Maade disponere derover, og heller ikke behæfte det med Gjæld til Hustruens Stæde; ogsaa dertil skal hendes eget Samtykke udkræves. Sagen forekommer mig, naar man fastholder disse Sætninger, at stille sig saaledes, at der fremdeles er et Formuefællesskab, men at der er Indskrænkning i Mandens Raadighed over Godset, og at undtagelsesvis Hustruen har Raadighed over sit selv erhvervede Gods, at i Forholdet mellem Ugtefællerne Formuefællesskabet er bevaret, men at der med Hensyn til Kreditorer ikke bliver Spørgsmaal om, at Mandens Kreditorer kunne holde sig til det af Hustruen Erhvervede, undtagen forsaavidt hun har givet sit Samtykke. Jeg skjønner ikke, at der kan opstaa vanfærlige Spørgsmaal ved Anvendelsen af denne Lov. Jeg har faaet det Indtryk, at de Indvendinger, som det ærede 3die Medlem for 5te Kreds gjorde, vare af samme Art som dem, hvormed han begyndte sine Angreb paa Lovforslaget i Anledning af den Banskilighed, som Fortolkningen af Udtrykket „selvstændig Virksomhed“ i § 1 skulde afføde. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvori de store Banskiligheder skulde ligge, og jeg er overbevist om, at det ærede Medlem som Foged har løst mere tvivlsomme Kvæstioner end dem, som denne Lovs Forstaaelse vil afføde. Jeg tror, naar man holder disse Grundsætninger fast: Formuefællesskab mellem Ugtefællerne med en Indskrænkning for Manden i Raadigheden, og derfor heller ikke Ret til at behæfte det til Bedste for Mandens Kreditorer uden Hustruens Samtykke, løse disse forskellige Tvivlsørgsmaal sig uden Banskilighed. Jeg ser heller ikke, at der skulde opkomme saa aldeles nye Spørgsmaal her med Hensyn til den Retstilstand, som vilde fremkomme, naar Manden gjorde Angreb paa det Gods, som Hustruen har faaet Raadighed over. Lad os eksempelvis tage en Situation. Nu er det almindelige Forhold det, at der er Formuefællesskab, og at Manden raader over Godset. Naar saa Konen gjør Angreb derpaa og disponerer derover, har Manden sin Retsskyldighed mod hende. Nu er Situationen jo efter dette Lovforslag den, at der er visse Dele af Boet, som Hustruen har Ret til at raade over, og naar altsaa Manden gjør Indgreb deri, saa har Hustruen Retsskyldighed overfor ham ganske paa samme Maade, som Forholdet kunde tænkes at ville fremkomme, naar det f. Ex. ved en Ugtepagt var bestemt, at Hustruen skulde have Raadighed over en vis Del af Formuen, skulde have Naalepenge o. s. v., og Manden saa vilde tage dem fra hende. Det forekommer mig altsaa slet ikke, at der paa dette Punkt er